

ÂLEM İÇİNDE ÂLEM

Gültekin Doğan

İşletme lisans ve Halkla İlişkiler ön lisans mezunudur. “Düş Mimarı” markasının kurucusu ve on sekiz yıldır yöneticisidir. Koçlara, yöneticilere, takım liderlerine, eğitimcilere ve girişimcilere yaratıcı öz güven ve performans üzerine “Mentor Koçluk” hizmeti sunmakta ve eğitimler gerçekleştirmektedir.

Doğan, 2010 yılından bu yana üyesi bulunduğu ICF'ten (Uluslararası Koçluk Federasyonu) onaylı MCC (Master Certified Coach) sertifikasına sahiptir. Profesyonel koç ve mentor ünvanıyla 8000 saati geçen deneyimi bulunmaktadır. 2022'den bu yana MYK (Mesleki Yeterlilik Kurumu) belgesini taşıyan Doğan, Uzman Koçlar Derneğinin de bir üyesidir.

2004 yılından beri “Girişimcinin temel becerileri”, “Lider içsel motivasyonunu nasıl korur”, “Madde ve mana âlemini bütünleştirmek”, “Az efor yüksek performans” konuları üzerine konuşmalar yapmaktadır. 2020'den bu yana ise “Performans İçin Ben Ötesi Koçluk” ismini taşıyan özgün eğitimi ile yeni mezun koçların sanatsal, ruhsal ve akademik gelişimi için desteğini sürdürmektedir.

“Bildiklerinle değil, yapabildiklerinle varsın” inancını yaymakta; profesyonellerin içlerindeki gerçek koçu uyandırmaları ve boynuzun kulağı geçmesi için onlara niyet, dikkat ve deneyimler üzerine bilgece çalışmalar yaptırmaktadır.

Gazete ve dergilerde koçluk üzerine yazılar yazan Doğan; doğa aşığı, insan sevdalısıdır. Farklı bakış açılarını yakaladığında amatörce fotoğraflar çeken, sürrealist resimler çizerek yol alan yazar, tasavvuf üzerine çalışmalarını da sürdürmektedir. Gültekin Doğan, evli ve iki evlat sahibidir.

Yazarla iletişim kurmak için gultekin_dogan@hotmail.com adresini kullanabilirsiniz.

ÂLEM İÇİNDE ÂLEM

GÜLTEKİN DOĞAN

Master Certified Coach

İçindekiler

Sunuş / 7

I. Bir Varoluş Serüveni / 9

II. Âlem İçinde Âlem / 24

III. Doğuş / 47

IV. Düşle Gerçek Olsun! / 99

V. Her Şeyden Biraz Ben / 150

Son notlar / 155

SUNUŞ

Çok uzun zaman önce yaşamımı kökten etkileyecek bir karar verdim ve kendimle bir anlaşma yaptım: Ya varlığımdan vazgeçip adım adım sessizce yok oluşumu izleyecektim ya da benliğimi, özümü, varoluşumu olabildiğince tanıyıp, yüceltip yeniden doğacaktım.

Bu boyumu aşan, sınırlarımı oldukça zorlayan teslimiyet için imza atarken Yaradan'a sığınıp ömrümü ortaya koydum.

Kendimi bulma yolculuğumun son nefesime kadar süreceğine eminim. Bunun için varlığıma sunulan çok kıymetli fırsatları, olabildiğince görmeyi ve değerlendirmeyi diliyorum. Bu bedene can veren Allah'a her an şükran duymanın tadına varabildiğim ölçüde, bana bahşedilen daha nice özelliklerimi keşfetmek ve hissetmekle gönlüm huzura kavuşacak. Bu uğurda yolda olmak, benim için muhteşem bir deneyim ve erek...

Özümün ve benliğimin gerçeğini keşfetmek için uzaktan kendime bakarken esin kaynağı olma tutkum, ruhumu beslemeye her zaman devam edecek.

Özgünlüğün, özgürlük olduğunu vurgulayarak kişinin kendi ruhunu -kendine has bir şekilde- dünyaya nasıl ifade edeceğini anlatmaya gayret gösterdiğim; Türkçemizin ve kültürümüzün kadim kaynaklarıyla ördüğüm bu eser, dilerim ilham olur.

Gültekin Doğan
2025, Ankara.

I. BİR VAROLUŞ SERÜVENİ

Her şey içinden bir türlü atamadığı, dolup dolup boşaltmadığı o tarifi olmayan, üzüntü veren, hissin ortaya çıkışıyla başladı. Oysa görünürde onun için işler güçler yolunda gidiyordu, dahası çok değer verdiği, önemsedığı çatısı altında mutluydu. Ev halkının bir dediğini ikiletmeyecek kadar heyecanlı, coşkulu, atik ve sevgi doluydu. Hele hele yuvayı yapan dişi kuş zaman zaman bu minik topluluğa hoş sürprizler yapmaya bayılırdı. Özellikle çocuklarının gözlerindeki o ışıltıyı görmek onun için dünyalara bedeldi.

“Onlar mutluydu ben de mutluyum.” der dururdu. Bu minik sevimli ailesinin saadeti kalbinde öyle kocaman yer etmişti ki, özellikle oğlu ve kızına duyduğu derin sevgi ve hayranlık o denli yüceydi ki neredeyse tüm benliğini kaplıyordu. Onların yedi yirmi dört gelişmelerini adım adım seyretmekle, onlarla kâh çocuk olup oynamakla kâh öğretmen olup resimli kitaplar üzerinde çalışmakla kâh anne olup yemeklerine dikkat etmekle kendini dünyanın en bahtiyar insanı sayardı. Hiçbir zaman kendi istekleri ve yorgunlukları akli hayaline gelmediği gibi kendi çapında bu sade ev halkının refahı için didinir dururdu.

Günler birbirini kovalarken karnına ağrılar sokan, kalbini sıkıştıran, içine kaygıyı salan, kafasını karıştıran anlam veremediği bu his, gittikçe yok olacağına büyümeye dahası bağrından çıkıp ev halkına bir şey olacak korkusuna dönüşüp aklına takılalı

epey oldu. Ne gariptir ki gelmekte olan bu duyumu, kendisi bile tanımlayamadığından kimseye bir şeyler söylememek, belli etmemek için gayret sarf etse de onun daima gülen yüzünü etkisi altına alırken gözlerinden zaman zaman anlaşılacak acı dışarı yansıyor. İçindeki bu garip sezis, neyi biliyordu da sanki zamanı gelmişçesine harekete geçip onu zor durumlarda bırakmak için çabalıyordu?

Bir zaman sonra, “Bir tanem” diye seslendiği sevdiceğinin her hareketi nedense artık batır oldu, dil yarası kılıç yarasından beter sözünü içinde yaşar oldu. Bu kelimeler, cümleler dur durak bilmeden kafasının içinde dönmeye, döndükçe büyümeye, devleşmeye başlayınca ve en fenası her şeyin karanlık yanını görünce da sonunda gözü gönlü bağlandı. Kolay kolay sinirlenmeyen o kadın artık vara yoğa öfkelenen birine döndü. Fırtınayı içeride durdurmaya çabalarken, “aman ağız tadımız bozulmasın” derken, tüm yollar onun için bundan böyle çıkmazda keşişiverdi. Çoğu gecelerde yılanların eşlik ettiği rüyaları onu aynı labirentin içinde bir o yana bir bu yana savurmaya başladı.

O günden sonra yaşamında hiç kullanmadığı, bilmediği “Haklısın!” kelimesi hortlayınca, “Yok ben, yok sen haklı.” davasına dönünce, karşılıklı etkileşimle doğan tepkiler, kontrolü ele alan kelimeler; kafasının içinde büyüyüp ete kemiğe bürününce kırık plak misali beyninin içinde kesik kesik çalmaya başladı. En kötüsü sanki yaşamında hiç iyi anılar yokmuşçasına kendini bildiğinden bu yana nerede yaşanılmış kötü anı varsa hortlayıverdi. Hâl böyle olunca hepsi el ele verip kartopuna dönüverdi. Onun için Allah dağına göre karını verdi vermesine, üstelik çığ geliyordu da haberi yoktu zira top öyle büyümüştü ki bağrından kopup zihnine yerleşen, onu ele geçiren o duyumsamanın artık kontrolü altındaydı.

Hiç kendisinde görmediği yeni davranışlar sergiliyor, özellikle durmadan bıcı bıcı konuşmaları, bol bol havaya savurduğu sevgi sözcükleri yok oluyordu. Adım adım kendi kuyusunu kazdığı farkında olmadan gözlerinin feri gitmiş robot misali evde dolanan, en fenası kendisiyle hep kavgalı hâlde nefes alıp

veren birine dönüşüverdi. “Doğruyu söylemek gerekirse elini neye atsan yeterince başarılı olmadın, duygularına sahip çıkmadın, hıhıhı sevsinler seni, bu korkuların yüzünden değil mi, konuşsam şimdi yanlış anlaşılırım, sonrasında kimse beni sevmezse hâlim nice olur, der durursun ardından da yakınırsın, kimse beni anlamıyor diye... Sızlanır ama konuşamazsın, ooo hadi kızım hadi, hep bir keşke, keşke demekle bu iş olmaz artık tren kaçtı senin için dövünmenin âlemi yok!” diyen vesveselere dahi cevap verecek gücü kalmamıştı.

Aradan geçen günler onu iyileştirmek yerine daha karanlık bir kuyunun dibine itiyordu. Yedi yirmi dört yeni takıntısı, *adam yerine konulmaktı*, bu isteği o denli gözünde büyüdü, o denli kafasının içinde coştı ki her adımdan, her olaydan olumsuz bir yorum çıkarıp alınganlığın dozunu iyice kaçırınca kendine zarar verir hâle döndüğünü bile göremeyecek kadar gözleri hepten kör oldu ve dünyası kararlıverdi. Bir kere ağız tadı bozulduğu yetmedi, yemeden içmeden kesildiği günlerde, yeryüzünde olmak mı olmamak mı arasında gelgit yaşamaya başladı. Kendini kocaman bir sıfır gibi görmeye başladığı ve ikide bir “Sen bir hiçsin, hiçbir işe yaramıyorsun.” diye seslendiği günlerden bir gün olanlar oldu.

Artık iyiden iyiye sessizliğe gömüldüğü gibi neredeyse günün büyük çoğunluğunu ev temizliği yaparak geçiriyordu. Zira temizlik sırasında hiçbir şey düşünmüyor, vesveseler yok oluyordu. Bu ona çok iyi geldiği gibi ne o his ne o kafa konuşmaları ne kalp ağrıları canını yakmıyordu. Nihayet günlerden bir gün, çocuklar okuldayken evi pırıl pırıl temizleyip hazır hâle getirdi. Şöyle bir son kontrolleri yapıp tam oturacaktı ki okunan ikindi ezanını duydu. İlk kez kulağına nağmeler bu kadar yakın, bu kadar hoş gelince, tüyleri diken diken oldu. Balkon penceresini aralamak üzere salona geldi. Bu sokağa bakan, duvardan duvara büyük ve ağır cam kapıyı açınca gözleri ufku gördü.

Gökyüzü ile denizin kesiştiği bu noktayı ilk kez görüyormuşçasına bir imrenmeyle bakakaldı. Bir an sonra gayriihtiyari yüzü gökyüzüne çevrildi; dantel misali ince çizgili, beyaz mavi renkli

bulutları seyre dalmış, boş boş bakarken ansızın denizin üzerinde bir görüntü belirdi, elinde toz bezleri olan yaşlı hâlini görüverdi, irkildi, korktu, yüreğinde derin bir acıyla gelen burkulmayı hissetti ve şaşkın bir hâlde seslice dudaklarından “Hepsi bu mu yani, ben sadece yeryüzüne çocuk doğurmak, ev işleri yapmak için mi geldim? Neden böyle Allah’ım?” cümleleri döküldü. Kulakları sanki tıkalıymış da yeni açılmışçasına kendi çığlığını işitiyordu. Tüm bedeni derin derin sarsıldı, o an rahmetli annesinin sesi kulağındaydı: “Evin ablasısın, örnek ol, işlere yardım et, bugün yaptığın banaysa yarın sana”.

Ne gariptir ki insan kendi süreci içindeyken olup bitenin farkına varamadığı an öğretileri, çocukluk inançları ona rehber oluyor. Böyle gelmiş böyle gidiyor atasözünü doğrularcasına hareket ediyor veya canını yakan olumsuz durumu çabuk kabulleniyor ve *ben böyleyim, çekilecek çilem varmış* diyor. Daha kötüsü uzun yıllar otuz, kırk belki de ölene kadar ara ara “Şimdiki aklım o zaman olsaydı.” pişmanlığını da zihninde, yüreğinde taşımayı seviyor.

İnsan neden böyle yalın, çıplak, sade, olduğu gibi, içi dışı bir olamıyor? Hep bir karmaşık veya karmaşa içinde bırakılıyor mu, kalıyor mu? Doğuş anından itibaren bir bilinmezliğin, çaresizliğin içine muhtaç bir şekilde geliyor. Oysa tabiattaki doğal yaşam içinde bulunan insan eli değmemiş bitkiler, hayvanlar, dağlar, taşlar var edilirken üflenen ruhtan nasiplenerek yaşam gayesi sunulmuşken, ne yapması gerekiyorsa onu biliyor ve uyguluyor. Peki, neden insan, sahip olduğu donanımın farkında olmadığı gibi kendine özgün karakteristik özelliğiyle, becerileriyle potansiyeliyle, onu var edecek temel yapıyı zihnen, ruhen, beden ve kalben barındırdığını hatırlayamıyor? Burnunun ucunu görmez oluyor?

Yeryüzüne gelirken söz verdiği hangi sorumluluğu taşıması bekleniyor? Buradaki o kısacık ömrünü anlamlı ve manalı yol-

culuğu için neden aklını kolayca kullanamıyor? Daha da ötesi yeryüzünde insani görüntü altında iç dünyaları birbirine benzer, benzemez aile ve topluluklar içine doğuyor? Neden hep bir çaba, uğraş hep bir kaos içinde bırakılıyor ya da kalıyor? Neden ebedi yurduna, gerçek evine dönerken yolu kaybettiriliyor? Neyi bilmesi, duyumsaması isteniyor?

Bu yaman çelişkiler, bu sezgisel ağlar olmasaydı “Gerçekte ben kimim?” sorusuna cevap bulabilmesi kolay olur muydu bilmiyordu. Yaşamı matematik denklemine benzetemeyeceğini her an her şeyin mümkün olabileceğini kırk yaşına yaklaşırken birden kavrayıvermesi gibi. Öyle ya etiyle kemiğiyle görünenin ötesinde görünmeyen “Ben kimim?” sorusuyla ruhu, özü ona ne anlatmaya çalışıyordu?

“Beni bende demen, bende değilim
Bir ben vardır bende, benden içeru¹”

Annesinin sesi kulağındaiken çocukluk anları zihnine üşüşmeye başladı ve kendine *büyüdüğünü ilk ne zaman hissettiğini* sordu.

Yıl 1967. Sultan Dağı'nın doğusunda, Akşehir'de Hıdırlık Tepesi'ne çıkan dağın eteğinde bahçelerin arasında bulunan iki evden birinin çevresi tahta çitlerle çevriliydi. Bu sevimli, tek katlı, ön bahçesinde çam ağaçları ve güller; arkasında meyve ağaçları ve sebze bahçesi ile süslenmiş ev, beş kişilik minik bir aileyi barındırıyordu.

Anne ve baba devlet memuru olduğundan her sabah saat altıyı gösterdiğinde herkes ayakta olurdu. Eve gelen on yedi yaşındaki kıza, çocuklar emanet edilirdi. Peşi sırada bir posta, sıkı sıkı ona tembihler geçilir, en önemlisi buldukları yerin kuş uçmaz kervan geçmez olduğu, etraftaki bahçelerin çokluğundan, sessizliğinden ötürü gözünü kulağını dört açması gerektiği istenilirdi. Gün boyu bir, altı ve yedi yaşındaki üç çocukla baş etmek, ev

işlerini tamamlamak, yemekler yapmak onun rutiniydi.

Aradan zaman geçmiş 3. sınıfa giden ablanın okulu on beş tatile girmiş üç kardeş bir de yardımcı Meryem abla gün boyu evin içinde geçinip giderken günlerden bir gün, evin bir numaralı annesinin ilk göz ağrım dediği ancak şımartılmayan kızı, yaşama dair belki de en önemli öğretisini öğrenmek üzereydi. Evin hanımı öğle sonrası saat üç gibi eve erken gelmiş, salonda yardımcısıyla hararetli konuşmalar içindeydi. Bütün bu olup bitenlerden habersiz bahçede oynayan abla, annesinin yüksek perdeden çıkan sesini duyunca yüreği hop etti. İç sesi ona evde bir durum var sinyali veriyordu. Hızlı adımlarla merdiveni tırmanıp aralıklı sokak kapısını yavaşça itip salona geçti. Konuşulan konuyu duyduğunda olduğu yerde dondu, kaldı. Aha Meryem ablası onu şikâyet ediyordu. Ne yapacağını bilemedi, hızlı bir şekilde nerelerde hata yaptı, hangi kuralı çiğnedi, bulmak istedi ama nafile. Hiçbir şey aklına gelmediği gibi boş çuval misali öylece kalakaldı. Akli başına gelince oradan kaybolmayı seçse de annesi onu yakaladı.

“Yavrum yanıma gel, yüzüme bak!” o anda sanki bedeni kaybolmuş hissiyle sadece annesinin gözlerini gördü. O da annesinin gözleri onun gözlerini hapsettiğinden mi bilinmez “Kızım abla olduğunu unutma hem kardeşlerini gözet hem de arada bir Meryem ablana yardım et. Artık sen büyüdün az oyun, çok iş...” Annesi konuşmaya devam etse de sadece bu cümle beynine kazındı. O günün gündüzü de gecesini de onun için zordu, ha bire düşünüyordu. Ağrına gidenin Meryem ablası ne istediğiye yapmasına rağmen onu şikâyet etmesi mi, annesinin ilk göz ağrım diyerek yüceltip sonra da yabancı birinin yanında sevgi ve azarla karışık verdiği öğretisi mi olduğunu bilemedi.

Yaşıtlarına göre boyca uzun, kiloca sıksa bir yapıya sahip, gösterişli yüzün ortasında tıpkı teleskop gibi sadece kocaman bir çift yeşil, sarı, kahverengi ışığa göre renklenmiş gözleri vardı. Heyecanlandığında, üzüldüğünde, kızdığında gözlerinin normalden bir tık daha büyük olduğunu fark etmesi ise ev halkı ve okul arkadaşları ona, “o koca gözlerini açma, daha korkutucu

oluyorsun.” diye seslenince anladı ki bu durum onun için bir eksiklikti, aklına getirildiğinde canı sıkılır kendine dert ederdi. Sonrasındaysa “neden bu kadar büyük, neden çoğu insan gibi gözlerim yok?” nidasıyla arada bir kendine seslenirdi. Sanki bir kabahatmiş gibi hissetse de bir gün için rahatlatacak çözümü buluverdi: “Onların gördüklerinin ötesini, görünmeyenleri ben görebilirim.” bu aklına geliveren ayrıcalıklı durum, içine sevinç doldurdu. Belki de düşlerinde hep bir kahraman olduğundan ya da içinden gelen dürtüyle olağanüstü güçleri olsun istemesinden.

Onun dışında genelde sessizdi, onun için ağzı var, dili yok denir, zaman zaman çok konuşma arzusu olsa da konuşmazdı. Çünkü konuşma ritmi o kadar hızlıydı ki öğretmeni her seferinde “Ooo kaptırdın gene, tane tane söyle şunu, ne dediğin anlaşılıyor.” derdi, bu kez de dili dolaşır söyleyeceklerini unuttur “Otur, otur yerine!” komutuyla mahcup bir hâlde sırasına yığılırdı. Ona soru sorulmadığı sürece genelde duygu ve düşüncelerini aktarmamayı yeğleyen biriydi. Oysa öğretmenin gözüne girmeyi, onun tarafından çok seilmeyi o kadar arzulardı ki için için bu duyguyla hep sınıf birincisi olmayı dilerdi.

Ne zaman kendisiyle baş başa kalsa çok mutluydu, zira en yakınlarından en uzağındaki insanların kendisine giydirdiği türlü türlü kaftanlar, nice sözler aklına gelmezdi. Öyleyken içi içine sığmaz, heyecanı tavan yapar, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atardı. En çok evlerinin ön bahçesinde o pembe, sarı, turuncu, beyaz renkli gülleri koklarken heyecanlanırdı. Özellikle kırmızı, beyaz, ebruli fındık gülleriyle sarılmış bahçe kapısının yanındaki o koyu kırmızı renkli güle dokunduğunda, o yumuşacık kadifemsi hâline bayılırdı. Çam ağaçlarının arasında boy veren ley-lak ve sümbülleri dalında koklamasını çok severdi. Ön balkonu kaplayan hanımelinin açtığında yaydığı mis kokusuna hayrandı. Bahçeyi boydan boya kaplayan bu renkli tablonun içinde dolaşırken sanki göğüs kafesi ve kalbi büyüyüp kocaman olmuş gibi hissederdi.

Pazar günlerini iple çekerdi, zira sadece ev halkı evde ve en sevdiği öğün kahvaltılık sofrası idi. Özellikle sofrayı annesinin ha-

zırlaması, ondan “Kızım bahçeye gidip geliver, bak oyalanma sakın, kızaran domates, olmuş biber varsa kopar, ha bir de maydanozu unutma, menemene koyacağım.” dese de her daim bol güneş alan arka bahçeye geçince her şey aklından uçup giderdi. Kiraz, domuz eriği, şeftali ve elma ağaçlarının arasındaki olgunlaşmış minik domatesleri, salatalıkları, biberleri toplamak, börtü böceği takip etmek, onlarla konuşmak, özellikle çekirgelerin zıplaya zıplaya uçuşları ona zamanı unuttururdu. Sonrasında geç kaldığı için fırça yese de dert etmezdi.

Yemek sonrasında arka balkonun altına babasına yardım ederek el birliğiyle yaptığı tavuk kümesinin kapısını yavaşça açıp folluktan yumurtaları itinayla alma sırası gelirdi. O anlar, nedendir bilinmez bir mahcubiyet içinde olur, iki tavuktan her seferinde izin isterdi. Bu hâli ona komik gelir ve kendi kendine gülümserdi. Peşi sıra iki avuç büyüklüğündeki palazlanmış beş civcive “Haydiniz bakalım, yeşillikler arasında dolaşma vakti...” diye seslenip kümesin kapısını açardı. Horozun bitmeyecekmiş gibi bağırtısı eşliğinde anneleriyle çıkan yavrulara kedi kapmasın diye gözü gibi bakardı. Bazen gözünden kaçan kedi olursa, bu kez horozun efelenmesine ya da annelerinin kanatlarını uçacakmış gibi açıp koşuşmalarına, yavrularını korumalarına nasıl da imrenirdi.

Her şeyden öte gökyüzüne çok hayrandı, hele bol yıldızlı semada ayın dolunay olup ortalığı güneşmişçesine aydınlattığı gecelerde, özellikle arka bahçeyi kaplayan kar yığınının üzerine ve ağaçlardaki öbek öbek beyazlığın üzerine fener gibi parlayan yakamoz misali ışıltısına, yansımalarına nutku tutulurdu. Bu manzarayı saatlerce hiçbir şey düşünmeden öylece seyredebilirdi. O gecenin imrenilesi manzarasına çıkıp bakmak için her zaman bir yol bulurdu. Bazen de arka odanın ışıklarını yakmadan pencereyi açıp bahçedeki manzarayı seyre dalardı. Aya karşı duyumsadığı tutku sonucu beş yaşında annesinden öğrendiği tekerlemeyi sessizce ona fısıldamadan duramazdı: “Ayı gördüm âmentü billâh, ay yenilenmiş elhamdülillah”.

Güneşe olan tutkusu, öykünmesi bir başkaydı. Ona çıplak

gözle bakmak, dokunmak, yakın olmak isteği vardı Bunun nedeni hayat bilgisi kitabındaki güneş giren eve doktor girmez sözünden miydi, her sabah bir şekilde bulutların arasından gözükmeye miydi belki de karanlıktayken yalnız kalmaktan çok korkar olduğundan mıydı bilinmez, tek bildiği onu her gördüğünde içinin ısınması ve hep bir muziplik yapası, hep bir coşması, kuşlar gibi uçası gelirdi. Bu istek onu öyle mutlu ederdi ki bütün benliğiyle güneşe sıkıca sarılıp sevgisini sunmayı isterdi hele güneş ışıklarının sabah sulanmış domateslerin üzerinde parladığını görünce poposunu öylece fidelerin arasındaki toprağa yerleştirip yüzünü sarı ışığa çevirir ve gözlerini kapatıp öylece sessizce düşlere dalardı.

İçi ısınırken bedeni öyle yumuşardı ki dudaklarından “Ne olurdu sanki gözlerimi açabilip seni yakından görebilseydim!” diye mırıldanır, tam içi geçmek üzereyken, uyudu uyuyacakken, hemen yerini değiştirip güvenli alanına giderdi. Bahçenin en köşesindeki armut ağacının altına oturup sırdaşına daha bir yakın olmaya başlardı. Kâh yaprak kâh parmak aralarından ya da uzun zamandır yanından ayırmadığı ayası kadar büyük kahve renkli kırık cam parçasının yardımıyla tıpkı çiçek misali ince bir demet hâlinde güneşin rengârenk parlamasına hayran hayran bakar, onun gibi kusursuz olmayı, insanların içini ısıtmayı ne çok isterdi.

“Ne olurdu sanki bu parlaklığın bedenimden çevreme yayılırdı.” diye her seferinde mırıldanırdı. Sonra cam parçasını hafifçe bir sağa bir sola eğerek açığa çıkan rengârenk görüntüleri bir şeylere benzetirdi. Ooo, mor sümbül, sapsarı kelebek, dans eden ışıklar... Böyle anlarda kendini sihirbaz gibi hisseder, “Bakalım şimdi neye benzeteceğim?” der dururdu. Arada bir de kafasındaki cevaplarını bulamadığı soruları sormaya bayılırdı. “Şimdi yakıyorsun ama kışın görünsen de ısıtmıyorsun neden? Sis olunca neden görünmüyorsun? Nereye kayboluyorsun?..” O an aklına gelen nice düşünceler olsa da en merak ettiği sorusu “Şimdi parmaklarımın arasındasın, yanına gelsem kim bilir ne kadar büyüksün? Allah’a ne kadar yakınsın? Ona söyle senin